Опускаюсь на дно
до літами похованих мрій,
там розсипав колись
я надій найкоштовніші перли.
Тільки Ти не втікай,
не щезай, не губись, а зорій
на вершині життя,
як на гострому шпилі Говерли.

Тільки ти оживай,
коли зір мій зайдеться більмом,
як загублю себе
в безкінечному маренні часу.
Перед нами іще
нерозгаданих таїн огром,
хоч позаду — безкрай,
де згубилися пройдені траси.

Я розвішаю дзвони
на віях заплаканих трав
і піду за зорею
в найдальші куточки галактик,
тільки б наших сердець
мегатон золотий не мовчав,
тільки б я, мов юнак,
то сміявся від щастя, то плакав.